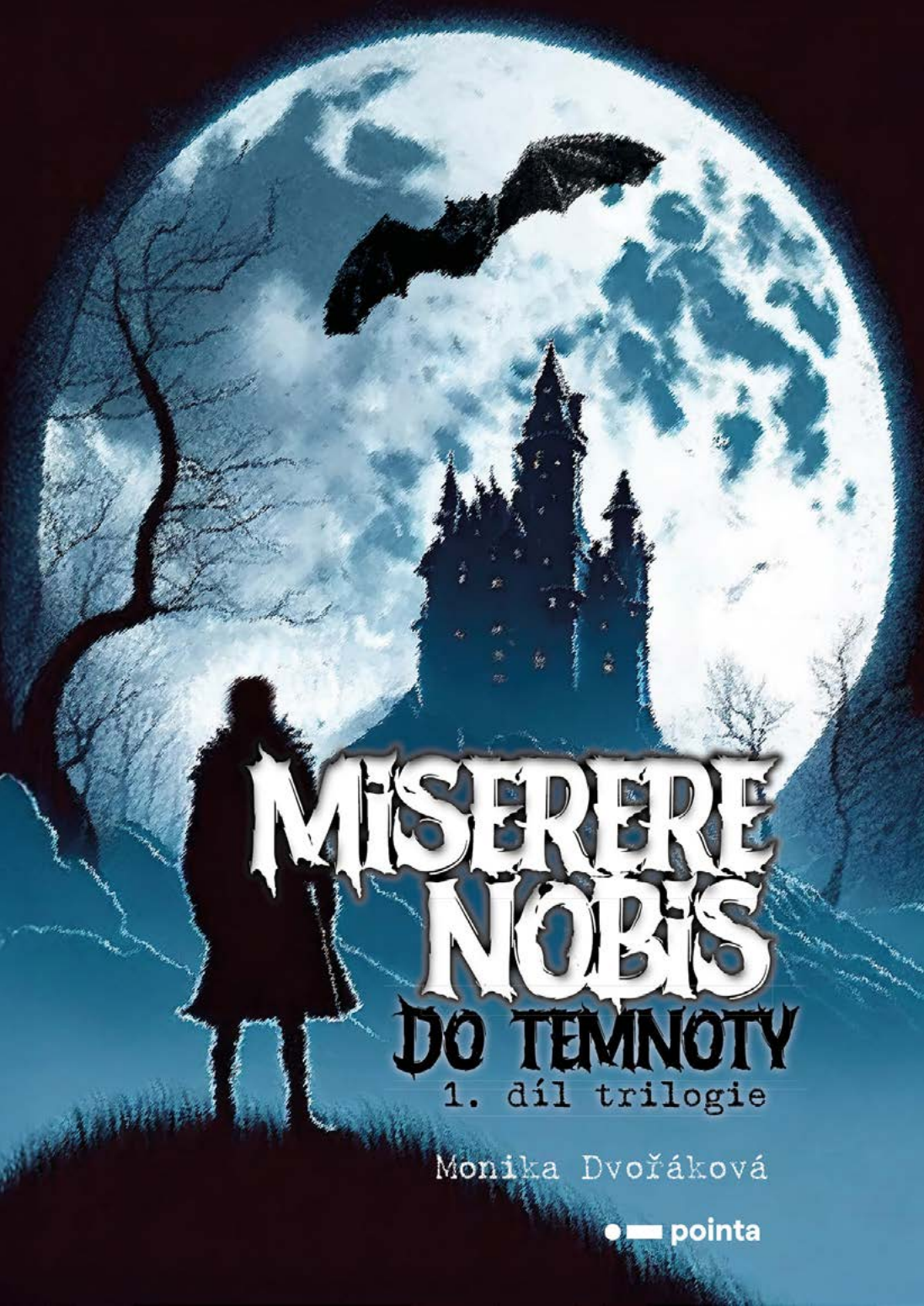

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration. A large, pale, cloudy moon hangs in the sky. In the center, a dark, multi-towered castle with spires is silhouetted against the moon. A large bat is shown in flight, its wings spread, positioned above the castle. To the left, the bare, gnarled branches of a tree reach upwards. In the foreground, the dark silhouette of a person in a long, hooded cloak stands on a grassy hill, looking towards the castle.

MISERERE NOBIS DO TEMNOTY

1. díl trilogie

Monika Dvořáková

● — pointa

Miserere nobis

Do temnoty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Monika Dvořáková

Miserere nobis - Do temnoty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Miserere nobis

Do temnoty
I. díl trilogie

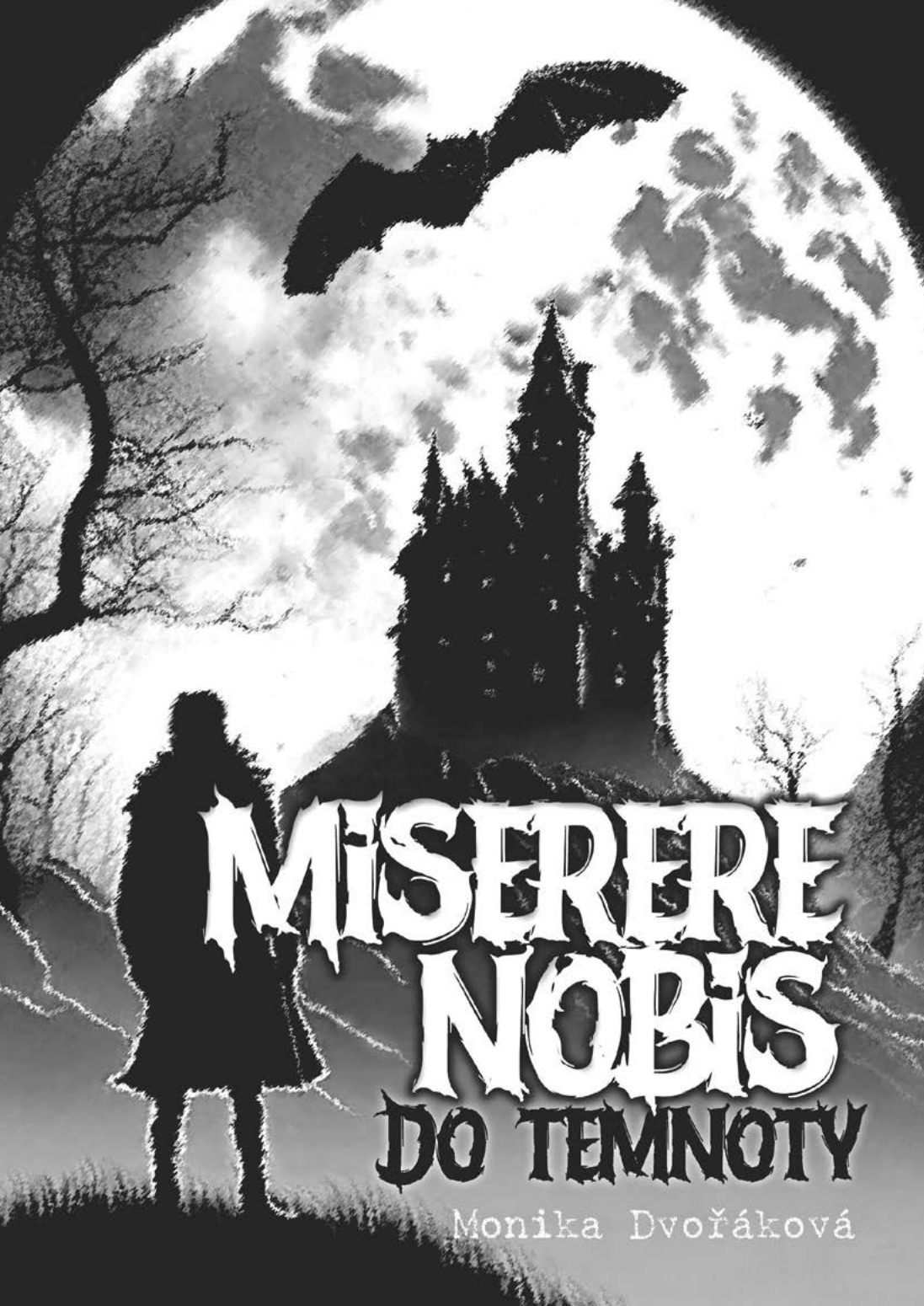
Monika Dvořáková

● ■ **pointa**

2025

Dokud žijeme, pořád je tu naděje.

~ Miodrag

MISERERE NOBIS DO TEMNOTY

Monika Dvořáková

*Věnováno vzpomínce na milované prarodiče.
Babičce, opatrovnici koček s velkým srdcem,
a dědovi, největší autoritě v mém životě,
díky které jsem na střední škole nepropadla
z matematiky. Děkuji vám za všechno, co jste pro
mě udělali. Není dne, kdy byste mi nechyběli.
Dále tuto knihu věnuji všem podporovatelům,
přátelům a rodině, a to nejen proto, že krev není
voda, ale také kvůli jejich pomoci, trpělivosti
a radám, i když mnohdy nevyžádaným.*

Monika

Text © Monika Dvořáková, 2025

Ilustrace na obálce © Tomáš Krejčí, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-776-7

ISBN e-knihy 978-80-7691-914-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-915-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-905-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Vzpomínky

Sedmihradsko, 1723

Dešťové kapky z ocelově šedých mraků dopadaly na hladinu velkého jezera, které se za slunečních dní blyštelo a třpytilo, avšak v zachmuřených listopadových podvečerech, jako byl tento, vypadalo temně a poněkud strašidelně. Jako kdyby v hlubinách číhaly bytosti, které vás stáhnou pod vodu, pokud se odvážíte vstoupit na břeh. Zajímavé, jak počasí mění ráz krajiny. I stromy a květiny, které okolo jezera rostly, dnes vypadaly smutně – jak se pohybovaly ve větru, připomínaly smuteční průvod táhnoucí se za vozem s nebožtíkem. Nad vodou se tyčila silueta hradu, jednoho z těch, které tu od dvanáctého století budovali rytíři pozvaní uherským králem Gézou, aby ochránily oblast před nájezdy Turků. V sedmnáctém století byl přestavěn tak, aby více vyhovoval požadavkům a potřebám šlechty, takže to byl spíše zámek, ale nikdo z jeho obyvatel ho nikdy nenazval jinak než hradem. Ostatně, charakter středověkého hradu si zachoval.

Na rozdíl od počasí, hrad svou tvář neměnil. Za jasného dne, za mrazivé noci i za deštivého podvečera vypadal pořád stejně. Stejně chladně jako jezero, jehož hladinu čechral vítr a kapky deště na ní vytvářely malé i větší kruhy. Stejně strnulý jako vysoký, štíhlý mladík v naškrobeném nákrčníku, jenž z okna hradu pozoroval krajinu pod sebou. Mlčky se díval na jezero a přemýšlel. Měl pocit, že temná voda jeho myšlenky přijímá a vstřebává. Zíral tam tak dlouho, až se mu zdálo, že se jeho myšlenky, jeho vzpomínky zhmotňují a přehrávají na hladině.

Viděl sám sebe, jak stojí dole u jezera. Byl teplý letní den před rokem a půl. Stál se založenýma rukama čelem k jezeru.

„Nejde to jinak,“ říkal právě někomu za sebou „Zkoušel jsem se s otcem domluvit, ale znáš ho. Je hrdý. Neustoupí. Mezi námi to musí skončit, jiné řešení není...“ Hlas se mu chvěl, když pronášel ta slova. Přemáhal slzy, ale oči ho pálily.

Otočil se a pohlédl do tváře dívky, která stála za ním. Byly na ní znát první známky těhotenství, pokud jste se zaměřili na jisté partie. On by si ale ničeho nevšiml, kdyby mu to včera sama neřekla. Nyní se tiše rozplakala a slzy jí po tvářích stékaly do západří, které odhaloval stříh jejích jednoduchých služebních šatů.

„Věděla jsem to,“ vydala ze sebe mezi vzlyky. „Věděla jsem, že to nemůže dobře dopadnout.“

Ano, i on už od začátku tušil, že se mu otce nepodaří přesvědčit. Jeho velká láska ke služebné dívce nemohla být dostačujícím důvodem k tomu, aby dostal otcovské požehnání a směl ji pojmout za ženu. Tušil, že ani očekávané dítě otce neobměkčí, aby svůj názor změnil. Jeho potomek a dědic musel být ze šlechtické krve. „Z pravé šlechtické krve,“ opakoval v té době otec. „A ne aby matka mého vnoučete byla obyčejná vesnická holka.“

Po vyhrocené výměně názorů však otec svolil aspoň k tomu, že se o své vnouče postará, zajistí dítě i jeho matku. Měl však podmínku. Jeho syn svou milovanou dívku už nikdy neuvidí a nesmí pátrat ani po dítěti. Až se dítě později začne zajímat o to, kdo byl jeho otcem, bude mu řečeno, že zemřel krátce po jeho narození. Třeba na souchotiny, to už je jedno, něco se vymyslí. Hlavní je, že se o tom skandálním poměru a té poblázněnosti nikdo nedozví. A právě o této podmínce mladík

nyní řekl dívce. Jakmile ho vyslechla, přestala plakat a podívala se na něj.

„Harolde,“ řekla a upínala slzami zastřený pohled do jeho tmavých očí. „Ty mi tedy říkáš, že se už nikdy neuvidíme?“

Pomalu přikývl. I ubrečená je pořád krásná, pomyslel si. Tak zranitelná a tak jiná než dívky, které dosud poznal. Před ní měl už nejméně půl tuctu vesničanek. Některé z nich také sloužily na hradě, než na to jeho otec přišel a vyhodil je. Některé navštívily jeho postel vícekrát, některé jen jednou – to když ho to s nimi nebavilo. Střídaly se. Jedna za druhou. Byla to jen zábava, vytržení z nudného života mezi chladnými zdmi hradu, nic víc. Ale potom, přede dvěma roky, když mu bylo čtyřiaadvacet let, vstoupila do jeho života ona.

Bylo jí devatenáct a vypadala jako anděl. Možná za to mohly její modré oči, možná ty světle hnědé vlasy... Ne, byly to oči. Takové nikdy předtím neviděl. Ilinca nezapadala mezi všechny ty tmavooké a tmavovlasé dívky, podobně jako jeho anglicky znějící jméno nezapadalo mezi všechny ty Grigory a Mihase.

Otec mu jednou vysvětlil, že mu dal jméno po dědečkovi, jehož otec, tedy Haroldův pradědeček, byl velkým obdivovatelem Harolda Godwinsona, anglického krále z jedenáctého století. Ten se proslavil především tím, že byl v roce 1066 poražen Vilémem Dobyvatelem v bitvě u Hastings, kde také padl. Čím si právě tento panovník vysloužil pradědečkův obdiv, po tom Harold nikdy nepátral. O historii a hnutí mysli příbuzenstva se příliš nezajímal.

Ovšem o novou služebnou se začal zajímat hned, jakmile k nim nastoupila jako pradelna. Svou něžnou vílu, jak jí později říkal, poprvé uviděl na chodbě, když nesla koš s čerstvě

vypraným prádlem. Hlavu měla skloněnou a dívala se dolů na hromadu čistých košil a nákrčníků, které ještě musela vyžehlit. Zastavil se a prohlížel si ji tak, jak si prohlížel všechny nové služebné – v duchu odhadoval, kolik jim asi může být let a jak vypadají pod oblečením. Těhle však neviděl do tváře, a přestože velká část jejího těla byla schovaná za košem, s uspokojením konstatoval, že část jejích nader, která vykuchovala z výstřihu, nevypadá vůbec špatně. Snad to nebude trvat dlouho a zjistí, jak se jí dostat pod...

Myšlenka se rozplynula, když mu proutěný koš vrazil do žeber. Dívka zvedla hlavu a začala se překotně omlouvat. Uklidnil ji, že se nic nestalo, a doprovodil to svým odzbrojujícím úsměvem. Sklopila oči a on si uvědomil, že ji uvedl do rozpaků.

Jenže když o tom tak přemýšlel, ona vlastně uvedla do rozpaků jeho. Jakmile totiž uviděl její tvář, pocítil zvláštní chvění v žaludku. Měl možnost ji spatřit jenom na chvilíčku, ale nic mu neuniklo. Užší, přesto však smyslné rty, drobný nos, ale hlavně ty její oči. Průzračně modré, téměř azurové. Jako jezero za úplného bezvětrí v časném létě, kdy se na jeho hladině odrážejí červnové sluneční paprsky. Jako kdyby se skrze ty oči díval do tváře Boží. A možná že na tom bylo něco pravdy, vždyť její jméno, Ilinca, by se dalo přeložit jako *Hospodin je můj Bůh*. Až později, asi po třech měsících, kdy jí nadbíhal, mu prozradila, že oči zdědila po matce, která byla Rakušanka.

Dokud se starala pouze o prádlo, docházela na hrad jen dvakrát týdně. Avšak Haroldův otec brzy zjistil, že je velice pilná a zastane spoustu práce tam, kde je právě třeba, a tak rozhodl, že jí bude přidělen jeden z pokojů pro služebnictvo. Pak mohla dívka na hradě nocovat a nemusela ztrácet

čas každodenními návraty do vesnice. Samozřejmě jí slíbil, že čas od času dostane volno, aby mohla navštívit své rodiče a sourozence, pokud nějaké má.

Tak se stalo, že měl Harold najednou bezpočet možností, jak se s Ilincou sblížit. Dával si však pozor, aby ho s ní nikdo neviděl – hlavně otec nebo Liviu, jejich staříčkový sluha, který v rodině sloužil ještě dlouho před tím, než se Harold narodil. Ačkoliv, když se to tak vezme, zatím je nebylo moc při čem vidět. Leda tak při hovoru nebo Haroldových pokusech o letmý dotek. Byla neústupná a nepouštěla si ho moc k tělu, a to doslova. Vrtalo mu hlavou, proč zrovna s ní to jde tak pomalu. Byl rozechvělý touhou a zároveň vzteky bez sebe. Čím víc mu odolávala a odmítala ho, tím víc po ní prahnul. Nikdy však na sobě nedal znát, jak moc ho rozčiluje skutečnost, že mu ještě nedovolila ani polibek.

Proč to s ostatními šlo tak snadno? Nejspíš proto, že byl synem jejich pána, měl vysoké společenské postavení a majetek. On si ale vždycky myslel, že nedokážou odolat jeho šarmu, úsměvu a zkrátka tomu, – proč by si to nepřipustil – že je pohledný a má jisté osobní kouzlo. Jednou mu sice trvalo celých pět týdnů, než se vyspal se služebnou, která se mu zalíbila, ale to proto, že byla vdaná a měla dvě děti. Těch třicet pět dní čekání se mu však vyplatilo. Byla zkušená a udělala mu i to, co zatím od jiné ženy nepoznal. Byla o osm let starší, ale co na tom? Harold nesoudil ženy podle věku, ale podle toho, zda ho něčím zaujaly. Koneckonců o panictví přišel v šestnácti a jeho zasvětitelce bylo sedmadvacet. Jak tehdy jeho otec vyváděl, když se to dozvěděl! Musela okamžitě odejít ze služby a Harold dostal kázání a hodiny francouzštiny navíc, prý aby neměl tolik času na jiné věci. Nic si z toho však nedělal, poznal poprvé ženský klín, a při biflování *passé composé* pak pociťoval chvějivé vzrušení, kdykoliv si vzpomněl na své první...

Ale to už bylo dávno, před deseti lety. Teď tu měl Ilincu

a s ní to bylo jiné. Možná i kvůli její nedostupnosti ji chtěl o to víc. Ve skutečnosti však věděl, i když se snažil tu myšlenku potlačit, že k ní chová cit, který zatím nepoznal.

Vzpomínal na jejich první polibek. Překvapil ji tehdy, když žehlila košile. Na hlavě měla bílý šátek, který jí schovával vlasy. Všimla si ho hned, když se objevil ve dveřích. Podívala se na něj, usmála se, ale hned se pohledem zase vrátila k žehličce. Vedle ní byl poskládaný docela pěkný komínek vyžehleného prádla. Jen svítilo čistotou, to se muselo nechat. To děvče umělo vzít za práci.

„Mohla bys chvilku přestat?“ zeptal se.

„Před chvilkou jsem nahřívala žehličku, mladý pane...“

„Kolikrát jsem ti už opakoval, že mi tak nemáš říkat,“ povzdychl si. „Pro tebe nejsem pán, ale Harold. To ty jsi má paní.“

Vzhlédla k němu a její modré oči jako by říkaly: *„No jistě. Tohle jsi říkal všem holkám, které tady byly přede mnou.“*

„Ty mi nevěříš,“ pochopil její pohled. „Myslíš si, že to nemyslím vážně.“

Mlčela.

„Čím bych tě mohl přesvědčit?“

Beze slova skládala právě vyžehlenou košili. Pak ji opatrně položila na ostatní. Mlčeli oba a jemu se zdálo, že na ni civí už aspoň tři minuty. Nevěděl, jak se to stalo, ale najednou z něj vypadlo: „Zamiloval jsem se do tebe.“

Ani to s ní nehnulo.

Dlouho mlčeli.

„No paní,“ řekla nakonec.

„No paní?“ zopakoval po ní, trochu překvapen a dotčen její reakcí. Vlastně ho rozčílilo, jak ironicky to vyznělo. „Právě jsem ti otevřel svoje srdce a ty řekneš jen tohle? No paní?“

„Promiň, Harolde,“ řekla s přehnaným důrazem na jeho

křestní jméno. „Já prostě nejsem na takovéhle řeči.“

„Jenže já jsem tohle ještě žádné dívce jaktěživ neřekl!“ vyhrkl zklamane. „Ty jsi úplně první žena, ke které něco takového cítím.“ Byla to pravda. Neříkal to proto, aby jí konečně dostal. Nelhal jí. Věděl, že jí by nedokázal zalhat nikdy a o ničem.

To, co řekl a *jak* to řekl, mělo také účinek na ni. Odložila žehličku, která už mezitím stejně vychladla, a přistoupila těsně k němu. Položila mu dlaň na hladce oholenou tvář a podívala se mu zpříma do očí. Věděla, že Harold mluví pravdu. A tak ho tentokrát nechala, aby ji políbil, aby ji líbal.

Připadalo mu, že ještě nikdy žádný polibek nechutnal tak sladce jako z jejích rtů.

Trvalo však ještě skoro měsíc, než se spolu poprvé milovali. Ujistil ji, že nespěchá, a dal jí tolik času, kolik jen bude chtít. Nikdy předtím by si byl nepomyslel, že tohle někdy někomu řekne. Jenže ještě nikdy nebyl zamilovaný.

Přesně dvacet devět dní po jejich prvním polibku jej sama vyhledala. Našla ho dopoledne na dvoře, jak hřebelcuje svého koně. Dělal to rád sám, i když na to měli štolbu Petricu. Byl to pracant a o koně a stáj se dovedl postarat lépe, než by to svedl kdokoli jiný, a to navzdory tomu, že z něho s každodenní pravidelností od desáté dopoledne táhla tzuica. Závan pálenky z hroznů vždycky přehlušoval pach hnoje a potu. Po práci se zhroutil v maštali na slámu, kde si zavdal z láhve a tvrdě usnul. Harold chtěl právě do stáje pro postroj, když v tom si Ilinci všiml.

„Přišla jsem ti jen říct,“ začala a tváře jí přitom trochu zrudly, „že tě už nenechám déle čekat. Ani já už čekat nechci.“

„Opravdu?“ zeptal se překvapeně.

Přikývla.

Nedokázal skrývat nadšení z té zprávy. Došel k ní, semkl ji v náručí a políbil na rty.

„Takže večer?“ ujišťoval se. „Mám přijít já k tobě, nebo přijdeš ty ke mně?“

„Přijď ty,“ řekla a sklopila oči do země. „Ale dávej pozor, ať tě nikdo nevidí. To by se špatně vysvětlovalo.“

„Neboj se, neuvidí mě ani strýc Iulian, který jinak sleduje každého,“ řekl lehkým tónem, a když viděl, že se na něj dívá nechápavě, dodal: „Jeho portrét visí v chodbě.“

Jen to dořekl, ucítil odér zkvašeného ovoce. Nemusel se ani otáčet, aby věděl, že ze stájí vyšel podkoní a teď se na ně dívá zpod té své alkoholové clony. Vyměnil si rychlý pohled s Ilincou. Mohl Petrica slyšet, co si říkali? Viděl jejich objetí a polibek? Snad ne. Kdyby už tam nějakou dobu stál, jeho osobitý „parfém“ by ho prozradil. Harold přemýšlel jen chvíli. Věděl, že musí začít improvizovat. Ale co říct, aby to nevypadalo moc nápadně...

„Ještě dneska mi vyčistíte jezdecké boty,“ řekl přísně Ilince. „Jsou z jemné kůže, takže je raději svěřím vašim jemným rukám než...“

Otočil se, aby ukázal ke stájím, a překvapeně povytáhl obočí. „Ach, Petrico, ty jsi tady? Výborně! Přines mi moje druhé jezdecké boty, tahle služebná je vyčistí. A když už tam budeš, vezmi taky postroj na koně.“

„Jak si přejou, mladej pane,“ řekl Petrica a zmizel zpátky ve stáji.

Jako by se nic nestalo, Harold dál v klidu hřebelcoval koně. Zvíře funělo blahem, když mu kartáčem masíroval plece.

„Věř mi,“ promluvil Harold tiše. Ilinca zprvu nevěděla, zda je to míněno jí, ale pochyby přestala mít, když na ni pohlédl a dodal: „Dnes večer to bude krásné.“

„Dobře,“ přikývla a pak najednou zamrkala. „Ano, mladý pane, ta zrcadla, co jsou na chodbě v prvním patře, se budou blyštět.“

Haroldovi došlo, že tentokrát si přicházejícího Petrici všimla jako první, a také se vrátil do své role. „Trochu to poslední dobou zanedbáváte.“

„Promiňte, mladý pane,“ řekla Ilinca zahanbeně, ale bylo na ní vidět, že zápasí sama se sebou, aby se nerozesmála. „Už se to nebude opakovat. Potřebujete ještě něco?“

„Ne, už nic,“ odpověděl. „Akorát mi vyčistěte ty boty.“

Ještě téhož večera vyklouzl nepozorovaně ze svého pokoje a tak tiše, jak jen byl schopen, prošel chodbou, seběhl po schodech o patro níž a stanul přede dveřmi pokoje pro služebnou. Zaklepal zlehka, třikrát, jak se domluvili, a ona mu ihned otevřela. Jako kdyby čekala s rukou na klíče, až ho uslyší. Vstoupil dovnitř a rozhlédl se. Pokojík byl maličký, veškerým vybavením byla jedna obyčejná postel u zdi, oprýskaná truhla na šaty, židle a stolek, na kterém plápolala svíce. Ilinca stála v jejím světle, oděná do splývavé noční košile. Rozpuštěné vlasy jí v bohatých vlnách padaly na ramena.

„Vypadáš nádherně,“ řekl a uviděl, že se jí po tvářích rozlil ruměnec.

„Neviděl tě nikdo?“ zeptala se, jako kdyby jeho poklonu přeslechla.

„Všichni spí,“ odpověděl. „Snad nikoho neprobudíme...“ Připadalo mu, že Ilinca náhle znervózněla. Přistoupil k ní a položil jí ruce na ramena. „Děje se něco, má něžná vílo?“

„Ne, nic,“ odpověděla. „Je tu ale něco, co jsem ti neřekla.“ A pak, s pohledem upřeným na prkna v podlaze, plaše dodala: „Ještě nikdy jsem nebyla s mužem.“

Zůstal stát neschopen slova. Ta informace ho zaskočila. Nenapadlo by ho, že tak krásná dívka, jakou je Ilinca, dosud nepoznala tělesnou lásku. Tím by se ale vysvětlovala ta její

odtažitost... Na tváři se mu objevil úsměv. Ano, teď už dávalo smysl, proč to trvalo tak dlouho.

„Je to špatně?“ zeptala se ho po chvíli a nejistě se mu podívala do očí.

„Ne, vůbec ne,“ vydal ze sebe rychle, aby ji uklidnil. „Samozřejmě že ne. Jen mě to nenapadlo. A vlastně se ti také musím k něčemu přiznat.“

„K čemu?“ V jejím hlasu zazněl strach. Co jí tajil? K čemu se chystá doznat právě v této vzácné chvíli?

„Nikdy jsem nebyl s ženou, která ještě nikdy nebyla s mužem.“

Viditelně se jí ulevilo, že neslyší nic horšího. Pak ale následovala nevyhnutelná otázka. „Měl jsi hodně žen?“

„Nebudeme přece mluvit o tom, co bylo,“ odpověděl klidně. „Ani o jiných ženách. Jen ti povím, že žádnou z nich jsem nemiloval.“

„A teď?“

„Co teď?“ nechápal.

„Teď taky žádnou nemiluješ?“

Zasmál se. Holka potřebuje ujištění. „Vždyť to víš. Miluju tebe.“

Po těch slovech, která zřejmě skutečně potřebovala slyšet, si uvolnila ramena z košilky a nechala ji sklouznout ke kotníkům. Poprvé před ním stála tak, jak ji Bůh stvořil. Nahá, dokonalá a nevinná.

Tu noc byl Harold tak pozorný a ohleduplný jako nikdy předtím. Dlouho ji hladil a líbal, než se s ní pomiloval. Ne divoce a dravě, jak u něj bylo obvyklé, ale jemně a něžně. Dalo by se říct až opatrně. Jako kdyby se bál, že by se mu jinak rozplynula jako jedna z jeho smyslných představ.

Usnula, chvíli po tom, co skončili. Pohladil ji po tváři, přikryl dekou, sfoukl svíčku a vytratil se z jejího pokoje. U sebe se pak natáhl na postel, založil si ruce za hlavu a přemýšlel.

S neochvějnou jistotou věděl, že ji miluje. Ne snad proto, že mu konečně dovolila, aby se s ní vyspal, ale kvůli tomu, jaké to bylo. S jinými to byla jen hra, kterou řídil milostný chtíč, ale s ní... S ní to bylo vyvrcholením všeho, co k ní cítil. Ryzí naplnění lásky. Pro oba to bylo něco nepoznaného a úžasného. Vzpomínal, jak se jí leskly oči, když se na něj dívala, na její hebká ňadra, kterých se směl dotýkat... Ty představy v jeho mysli způsobily, že dostal chuť vzít si ji znovu. Znovu na svých zádech cítit její rozechvělé paže, slyšet ji tlumeně sténat u svého ucha... Samohana. Nedokázal už ty představy vydržet, aniž by na sebe sáhl. Potom konečně usnul.

Téměř dva roky to trvalo. Scházeli se spolu, kdykoliv to bylo možné. Někdy dostala Ilinca volný den a místo toho, aby navštívila příbuzné, byla s Haroldem. Dalo jim hodně práce svůj vztah tajit jak před služebnictvem, tak před jeho otcem.

Právě Haroldův otec dokázal milostné pletky svého syna vždycky vytušit, a kdykoliv se tak stalo, provinilou služebnou propustil ještě téhož dne. Jak je tedy možné, že tentokrát nezakročil, přestože to bylo mnohem intenzivnější a trvalo to už takovou dobu? S tím si Harold opravdu lámal hlavu.

Byl duben. Jaro již převzalo vládu od zimy, tráva se zazeleňovala, louky zfiarověly kvetoucími prvosenkami a pěnišníky v zahradě začaly otevírat své nádherné květy. Chřástalové a sýkorky se vrátili z teplých krajů, zedníčkové skalní vylétali čím dál tím častěji ze svých hnízd ve skalních rozsedlinách a dlouhými zobáky lovili pavouky. Jaro bylo Haroldovým nejoblíbenějším ročním obdobím. Myslel si, že tady, v transylvánských Fagarašských horách, musí být krásnější než jinde na světě. Přednedávnem oslavil dvacáté šesté narozeniny

a radoval se z té krásy společně s Ilincou, které nyní bylo čerstvých jednadvacet let.

Už spolu byli dlouho, a tak se toho o sobě hodně dozvěděli.

Ona věděla, že se vyzná v ptácích a že tento koníček přilíší neteší jeho otce. Ten chtěl, aby se Harold zajímal o politiku, a ne o to, kde co lítá, jak říkával.

On věděl, že Ilinca miluje hudbu, a kdykoliv na hradě probíhá nějaká společenská událost, u níž hudebníci nemůžou chybět, potají poslouchá.

Ona věděla, že jediné dvě knihy, které Harold kdy přečetl, jsou *Ornitologie* od Aldrovandiho a *Misanthrop* od Molièra. Tu první shledal poučnou, ale zastaralou, ta druhá ho nudila a málem ji nedočetl.

On věděl, že Ilinca nesnáší sarmale, tradiční závitky ze zelených či vinných listů plněné mletým masem.

Ona věděla, že Harold jako dítě míval voříška jménem Bert, který připomínal malého kavalíra španěla – takového, jakého bychom našli na dvoře anglického krále Karla I. Měl lesklou černou srst a nad velkýma kulatýma očima hnědé pálení, takže vypadal, jako kdyby se neustále mračil. Opak byl ale pravdou. Psík měl velmi veselou a přátelskou povahu. Kdykoliv Harolda vítal, radostně vrtěl ocáskem připomínajícím chlupatou vlaječku a k otcově nevoli mu olizoval celý obličej. „Chytneš od něj nějakou nemoc,“ říkával vždycky, a to, že pes spí s chlapcem v posteli, stočený u jeho hlavy na polštáři, se nikdy nesměl dozvědět. Harold vzpomínal, jak Bert pravidelně plašil ptáky u nich na dvoře, což si náramně užíval a hlasitě u toho štekál. Když umřel, Harold ho oplakával skoro dva měsíce.

On věděl, že se Ilinca rozpláče, kdykoliv ji něco dojde.

Ona věděla, že je Harold jediným dítětem svých rodičů a že jeho matka zemřela, když mu bylo dvanáct let. Spadla z koně a srazila si vaz. Byla na místě mrtvá. Naštěstí u toho tehdy

nebyl, ale do konce života si bude pamatovat, jak mu to otec přišel oznámit. Ten výraz v jeho tváři nezapomene nikdy. Všechno to bylo jako zlý sen. Harold věděl, že otec matku velmi miloval, což dokládá i fakt, že po její smrti se už nikdy nesnažil najít si za ni náhradu. A to prý zamlada býval pěkný proutník... I když byl jejich sňatek dohodnutý, milovali jeden druhého a brzy počali syna. Svého jediného, protože pak už se matce nepodařilo znovu otěhotnět. Harolda proto rozmazlovala, a jak říkával otec, právě matčina volnomyšlenkářská výchova mu nenastavila pevné morální hranice, které jako chlapec potřeboval. Po její smrti tedy otec přitáhl oště a Harold začal pociťovat jeho přísnou, luteránskou výchovu, která mu příliš po chuti nebyla.

On věděl, že Ilinca byla vymodleným dítětem. Narodila se tři nebo čtyři roky po smrti svého bratříčka, který zemřel v pouhých šesti měsících. Její rodiče si mysleli, že je Bůh už nikdy znovu neobdaruje potomkem, ale nakonec jim požehnal a narodila se jim dcerka. Ale za to, co Bůh dal, chtěl i něco na oplátku. Život za život. Při těžkém porodu rodička zemřela a Ilincu, svého jediného potomka a jediné spojení se zemřelou ženou, pak otec střežil jako oko v hlavě. Jak dívka dospívala a rostla do krásy, odháněl od ní všechny nápadníky, aby si co nejdéle zachovala počestnost.

Bylo jí sedmnáct, když do jejich domu znovu zavítala smrt. Tentokrát si přišla pro otce. Měl zápal plic, jeho stav se prudce zhoršoval a horečka stoupala. Ilinca seděla vedle jeho postele a držela ho za ruku. Věděla, že nastala otcova poslední hodinka, ale ovládala se a nedávala na sobě nic znát. Seděla u jeho smrtelné postele a usmívala se. Usmívala se, protože chtěla, aby měl tatínek hezký odchod ze světa. Usmívala se a nedovolila si plakat. Řekla mu, jak moc ho má ráda, a políbila ho na potem orosené čelo. Podíval se na ni, rty se mu pohnuly, jako kdyby chtěl něco říct, ale neměl sílu nebo se

mu nedostávalo slov... Pak zemřel a teprve v tu chvíli Ilinca propukla v pláč.

Otcovou smrtí se její život změnil. Musela jít bydlet k tetě. Otcova sestra neměla děti, a tak ji už od jejího narození brala skoro jako vlastní. Kromě ní a manžela v domě bydlel ještě Ilincin dědeček. Všichni měli dívku moc rádi, byli k ní milí a laskaví. Lásku a péči jim oplácela tím, že pomáhala v domácnosti, a dokonce si hledala příležitostné práce ve vsi, aby tetě přispěla několika stříbrnými kreuzery na jídlo a ošacení. Tak to šlo dva roky, než bylo Ilince devatenáct let.

Dědeček si občas rád zašel na pálenku do tamějšího hostince a u stolu štamgastů hrál ferbla. Jednou ke svému stolu pozvali do hry a na panáka staršího, dobře oblečeného pána. Znali ho jen od vidění, protože do hostince zavítal jen jednou za čas a nikdy se moc dlouho nezdržel – najedl se, napil a zase šel, aniž by s někým z nich ztratil slovo. Ačkoliv o něm nikdo ze štamgastů nic nevěděl, měli za to, že ho při hře snadno oberou o peníze a podle toho, jak byl oblečen, si měli důvod myslet, že by bylo o co ho obrat. No, odhad měli dobrý, skutečně se mu nedařilo a prohrával. Ale po džbánu vína, který pro všechny objednal, se mu konečně rozvázal jazyk a pověděl ostatním mužům u stolu, kdože vlastně je. Nejstarší sluha z hradu nad vesnicí, který ve svém volnu jezdíval navštívit hrob své nebožky ženy a na zpáteční cestě se pravidelně stavoval na něco ostřejšího a na večeri. Liviu se jmenoval.

Právě od něj se tehdy Ilincin dědeček dozvěděl, že na hradě hledají novou služebnou, protože jedna musela ze služby odejít z důvodu... no, z jistých osobních důvodů. A kdyby prý ta nová služebná uměla prát, šít a žehlit a byla by spolehlivá a pilná jako včelka, jistě by jí dobře zaplatili. Na to dědeček prohlásil, že by věděl o jedné, která je tak spolehlivá a pilná, jak si panstvo žádá. Oba muži si ujednali, že dívka zajde příštího dne na hrad a bude se ucházet o službu. Pak Liviu

odešel a dědeček ještě pokračoval v karbanu. Prohrál nakonec všechno, co do té chvíle vyhrál, ale to nezkalilo jeho radost. Vždyť zrovna dohodil vnučce práci na nóbl místě a za nemalé peníze. Podle něj to byla příležitost, která se neodmítá.

Ilinca souhlasila a brzy ráno se vydala na hrad. Cesta z vesnice byla dlouhá asi půl míle, klikatila se mezi skalami a skoro pořád stoupala. U horského jezera si Ilinca na chvíli odpočinula, aby nabrala síly na poslední část, která byla ještě strmější. Pak už konečně stanula před bránou.

Brána byla otevřená. Ilinca se zhluboka nadechla, trochu se upravila a vstoupila na nádvoří. Tam si jí ihned všiml zarostlý, šlachovitý chlap, takový divous, a ptal se jí, co potřebuje a koho hledá. Řekla mu to a on ji nasměroval ke vchodu pro služebnictvo, kam si pro ni brzy přišla postarší kyprá žena. Tato služebná byla hned po Liviovi služebně nejstarší a měla na starosti přijímání nových dívek. Stará se podívala, že je dívka tak svěží, když právě absolvovala dlouhý výstup k hradu. Tak se Ilinca dozvěděla, že k hradu vedou dvě přístupové cesty; ta první byla krátká, ale strmá a museli jste po ní pěšky, žádný kůň by takový kopec nevyjel. Ta druhá, o které Ilinca doposud nevěděla, byla mnohem pozvolnější a širší, ale také delší. Přicházela k hradu z druhé strany a dalo se po ní jezdit koňmo nebo s vozem. Tudy se sem dostávaly všechny návštěvy, tudy mladý pán odjížděl na koni, kdykoliv se chtěl projet.

Jakmile stará žena ukázala Ilince to nejdůležitější, vyzkoušela si její zručnost. Zajímala se, zda umí žehlit, a dávala jí rozličné drobné úkoly. Ilinca vše provedla k její spokojenosti, a tak bylo ujednáno, že následujícího dne nastoupí k nim do služby.

Bylo vidět, že z ní má stará dobrý pocit, odhadla ji správně jako pilné a poctivé děvče, a tak se tehdy k Ilince spiklenecky naklonila a špitla jí do ucha: „Dávej si ale dobrý pozor

na mladého pána.“

„Proč?“

„Nu, šušká se, že má slabost pro služebné. A taková mladá a krásná jako ty, to bude něco pro něj, panečku! Na mě ten pacholek nikdá nic nezkusil, ale povídám, že to by udělal jenom jednou. Hnala bych ho pometlem až na druhý konec dvora...“

„Cože?! To ti tenkrát vážně řekla naše Teodora?“ smál se Harold a Ilinca se k němu přidala. Smích byl nakažlivý. Seděli vedle sebe tam, kde se scházeli nejčastěji, na velkém plochem balvanu u jezera. Toto místo bylo totiž ukryto zraky všech, kteří by se snad dívali z hradu dolů k vodě, a nebylo tam ani moc vidět ze strmé cesty, po které stejně skoro nikdo necho-
dil. Tiskli se jeden k druhému a vlahý jarní vánek jim čečral vlasy. „Jako kdybych si na ni snad někdy dělal zálusk a chtěl s ní...“ Nemohl ani dokončit větu, jak se smál při představě staré, tlusté služky, která ho žene přes dvůr nahého, s pindíkem schovaným v dlaních.

„To je sice legrační,“ pronesla Ilinca, jež se už konečně přestala smát. „ale varovala mě před tebou a v tom měla pravdu.“

„Lituješ toho snad?“ zeptal se a také se uklidnil, protože cosi v jejím hlase ho zarazilo.

„Ne, samozřejmě že ne,“ ujistila ho spěšně. „Miluji tě a nic z toho, co jsem udělala, bych zpátky nevzala. Ale začíná to být trochu složitější.“ Díval se na ní nechápavě. Vzdychla a dodala: „Nejde už jenom o nás dva, Harolde.“

Dál si pamatoval jenom směsici pocitů – radost z té zprávy, pak zmatení a nakonec úzkost a obavy, když si uvědomil, že to bude muset říct otci.

Za chvíli stál před ním v jeho pracovně. Otec seděl v křesle za psacím stolem, s hlavou skloněnou nad ležstý a brkem, který třimál v pravé ruce, jezdil v ladných liniích po papíře. Harold mu vše vypověděl bez příkras a tak prostě, jak to bylo. Celou tu dobu otec neustával ve své činnosti, pořád něco psal a na syna se ani nepodíval. Harold však dobře viděl, že mu na pravém spánku vystoupila pulzující tepna, a dal by krk za to, že u podpisu otec udělal sice nenápadnou, ale i tak nevzhlednou kaňku.

Teprve po nekonečně dlouhém mlčení starý otec pomalu zvedl hlavu od papírů.

„Co s tím hodláš dělat?“ zeptal se bez emocí a odložil brk do cínového kalamáře.

„Hodlám si ji vzít, než se nám to malé narodí,“ odpověděl Harold, aniž by zaváhal.

„To nemůžeš myslet vážně,“ řekl otec a znělo to jen jako konstatování.

„Ale ano, myslím to vážně, otče. Já tu dívku miluji.“

„Jistě, já vím,“ pravil otec, a když viděl překvapení v synově tváři, dodal: „Nedívej se na mě tak hloupě. Víím to celou tu dobu. Nešlo přehlédnout, že tě to děvče pobláznilo. Tak šťastného jsem tě neviděl od matčiny smrti. Proto jsem se rozhodl, že tentokrát nebudu do ničeho zasahovat, že nechám svého jediného syna, aby si užil trochu radostí života.“ Jeho hlas přestával znít neosobně. „Říkal jsem si, že ti už není patnáct a snad budeš mít dost rozumu na to, aby sis v jisté věci dával pozor. Že se ti nepodaří tu služtičku oplodnit!“

Odmíchl se, aby se vydýchal, vstal z křesla a dlaně opřel o desku stolu. Předklonil se co nejbliže k Haroldovi a zabodl do něj káravý a rozezlený pohled.

„Sakra, co sis vůbec myslel? Že s ní budeš spát několi-krát do týdne a nic se nestane? Nebo jsi vážně tak pitomý, že jsi s tím tak nějak počítal a čekal požehnání a půl hradu

k tomu?! Myslíš si, že tohle všechno celé generace budovaly kvůli tomu, aby se tady pak usadila chátka?!“ Už vyloženě křičel a nemohl vystačit s dechem. „Zatraceně!“ zvolal nakonec a znaveně klesl zpátky do křesla.

Harold nevěděl, co na to říct. Takhle rozčileného otce nepamatoval. Stál tam a snažil se najít slova, přičemž mu zrak padl na rodinné portréty. Na jednom byl otec, vážný a důstojný jako vždycky. Na dalším, namalovaném asi před rokem, byl Harold sám. Tvářil se sebejistě a koutky úst se usmíval. I malíř tehdy poznal, že ten, jehož zvěčňuje na plátno, v srdci nosí velkou lásku. Poznal to, protože Harold měl ten zasněný pohled, který je vždycky trochu mimo náš svět a značí, že dotyčná osoba tady vlastně ani není.

Třetí portrét patřil matce. Vypadala přesně tak, jak si ji pamatoval. Elegantní žena s laskavými očima a úsměvem, který hladil. Co by na to řekla ona? Určitě by měla větší pochopení než otec. Určitě by svého syna podpořila a neodsoudila. Byli si tolik podobní. Nejenže po ní zdědil oči a ústa, ale především lehkavý přístup k životu. Na spoustu věcí se dokázala dívat s nadhledem, což by otec nikdy nezvládl.

„Víš, co je tohle?“ Otec vytáhl ze zásuvky v psacím stole, kterou měl vždy pečlivě uzamčenou, desky z jehněčí kůže a rozevřel je Haroldovi přímo před očima.

Harold věděl, co to je. Samozřejmě. Neviděl ten dokument poprvé.

„Ano, otče. To je šlechtický predikát.“

„Tak, tak,“ přikývl otec. „Listina potvrzující, že mi byl císařem Josefem I. udělen šlechtický predikát. Jak myslíš, že jsem dokázal, aby se mi dostalo takové cti?“

„Podpořil jste císaře v bitvě u Trenčína.“

„Ano, podpořil jsem císaře. Všimni si, že jsem se účastnil bitvy, abych podpořil našeho panovníka. Účastnil bitvy! A ne že jsem se válel někde na slavníku s děvkami! Je to už

patnáct let, ale pamatuji si, jakoby to bylo dneska, jak dostal Rákoczi na frak. A já se tě ptám, kdyby bylo třeba, nasadil bys i ty krk za svého císaře? Položil bys za něj život, kdyby si to situace vyžadovala?“

„To záleží na...“

„Ne, nemusíš mi odpovídat,“ přerušil ho otec prudce. „Dobře vím, že ty by ses za tak ušlechtilou věc nikdy neobětoval. Ty bys zalezl do nějaké díry a pěkně z bezpečí sledoval ty svoje ptáky. Že prý chceš být přírodopytcem! Pche, taková blbost! Koho to zajímá, nějakí opeřenci? Politika, chlapče, tam se dnes dá udělat kariéra, když k tomu máš jisté předpoklady. Jaké já s tebou měl plány! Měla tě čekat hvězdná kariéra v politice nebo v armádě, ale to bys nejdřív musel být co k čemu. Za to může ta její výchova...“ Kývnul bradou směrem k portrétu Haroldovy matky. „Byla příliš benevolentní. Já jsem jí vždycky říkal, ohýbej proutek, dokud je mladý, jinak kluk nebude umět nic pořádného a stane se z něj rozmazlený fracek. Panebože, jak ona tě rozmazlovala! Bývala by ti dovolila úplně všechno. Není divu, že z tebe vyrostl takový nezodpovědný, zpovýkaný hejsek.“

„Matku z toho vynechte, otče!“ Harold po něm šlehl zlobným pohledem. „Možná ze mě nevychovala syna podle vašich představ, ale určitě ani špatného člověka. A pokud jde o zodpovědnost za mé činy, tu samozřejmě plně přebírám.“

„Ty že přebíráš odpovědnost za svoje činy?“ Otec se začal smát. Nejprve potichu a nenápadně, ale pak se lavina smíchu provalila, hlasitě a nezadržitelně. „Jak prosím tě? Jak ty by ses dokázal postarat o rodinu, když se neumíš postarat ani sám o sebe?“

„Doufal jsem, že se s vámi dohodnu a přenecháte mi část dědictví, na které bych měl nárok.“

„Tak ty si myslíš, že ti dovolím sáhnout na rodinný

majetek?“ chechtal se otec dál, i když možná trochu zoufale. „Abys ho prohýřil s tou vesničankou?“

„Já ji miluji, otče!“ rozohnil se Harold. „Na tom není nic k smíchu.“

„Že není? Ty jsi směšný, hochu. Podívej se na sebe. Košili máš pomačkanou a páchneš potem jako náš podkoní. Bůhví, co jsi kde dělal. A ty mně snad chceš klást požadavky?!“

„To byla žádost, otče.“

„V tom případě bys měl být pokornější, když o něco žádáš. V každém případě moje odpověď zní ne. Absolutně ne,“ zdůraznil otec. „Nepřichází v úvahu. Tím bys pošlapal všechno, pro co žili tvoji předkové, zničil bys všechno, co budovali. Jsi můj jediný syn, do prdele!“ Haroldem to cuklo, nikdy neslyšel z otcových úst nic tak vulgárního. „Na tobě stojí a leží budoucnost našeho rodu. Nesmíš ji pošpinit.“

Otec pokračoval ve své řeči a celkem jasně se vyjádřil, že svého jediného syna bez okolků vydědí, pokud by se rozhodl udržovat nadále vztah s Ilincou. A Harold si byl až příliš dobře vědom toho, že bez jeho finanční pomoci nic nezmuže. Uvědomoval si, že by nemohl začít od nuly, když, jak mu s radostí připomněl i jeho otec, skutečně nic neumí. Ničemu nebyl vyučen a jediné znalosti, které měl, se týkaly ptactva. To by mu obživu těžko obstaralo. Kdyby žil s Ilincou a dítětem bez otcovy podpory, určitě by neobstál, ženu a dítě by uživit nedokázal. Jaká by je pak čekala budoucnost? Až bolestně živě si představil hladem plačící dítě a Ilincu v rozervaných hadrech, stíženou skvrnitým tyfem a pomalu chřadnoucí...

Ne, tohle nesmí dopustit. Ilincu i to nenarozené dítě miluje nade všechno a udělá, co bude moci, aby se jim dařilo dobře. I kdyby to mělo znamenat, že už nikdy nebudou spolu. S nevolí musel přiznat sám sobě, že jeho otec už zase vyhrál.

„Jsem ochoten přistoupit na určitou dohodu,“ spustil otec

po chvíli, kdy nechával syna jeho vlastním myšlenkám. „Ty mi odpřisáhneš, že se s ní už nikdy neuvidíš. Já ti za to slíbím, že se postarám o ni i o dítě. Pak si najdeš vyhovující ženu z dobré rodiny a dáš mi potomka z pravé šlechtické krve.“

Harold přikývl. Měl pocit, že mu pukne srdce, ale byli domluveni.

Druhého dne se s Ilinou sešel na jejich oblíbeném místě u jezera. Nechtěl se dívat do těch nevinných modrých očí, až jí to bude říkat. Pravda, teď už tak nevinné nebyly, ale to on ji o tu čistotu připravil, to on ji poskrvrnil. To on za všechno může. Postavil se raději zády k ní s pohledem upřeným na hladinu.

„Nejde to jinak,“ promluvil na jezero chvějícím se hlasem. „Zkoušel jsem se s otcem domluvit, ale znáš ho. Je hrdý. Neustoupí. Mezi námi to musí skončit, jiné řešení není...“

„Věděla jsem to,“ zavzlykala Ilinca. „Věděla jsem, že to nemůže dobře dopadnout.“

„Pohádal jsem se s ním,“ řekl a sbíral odvahu k tomu, aby se otočil. Ne, nedokáže se jí podívat do očí. Připadal si jako netvor. Muž, který od sebe odhání ženu, jež ho miluje, a odvrhuje dítě, které vzešlo z jejich spojení. Proč si to pořád nedokázal ospravedlnit? Dělá to přece hlavně kvůli nim. Všechno Ilince vypověděl a nakonec se dostal k úmluvě, kterou předešlého večera s otcem uzavřel.

„Nemůžu tě vystavit nebezpečí, že se mnou skončíš v bídě. Ani dítě si to nezaslouží. Dostaneš velký finanční obnos, abyste mohly slušně žít. Já ale budu muset dodržet slib, který jsem dal otci.“

Konečně se na Ilinu otočil.

Přestala plakat a v jakémsi šoku z toho, že je všechno neodvratitelné a definitivní, upřela pohled na jeho tvář. Poznala

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Miserere nobis - Do temnoty***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.